

процесъ у насъ. Ние имаме лъжливи обективни схващания, мислимъ, че свѣтлината е извънъ насъ. Не, вътрешната свѣтлина е повече, отколкото външната свѣтлина. Казва Христосъ: „Вие сте свѣтлина“. Тази свѣтлина, която иде отъ слънцето, е животътъ на онези сжщества, които светятъ. Тѣ сж светещи сжщества. Отъ тия разумни сжщества произтича свѣтлината въ свѣта. Тамъ, дѣто има свѣтлината, има и животъ и разумность. Тамъ, дѣто нѣма свѣтлина, нѣма животъ нѣма и разумность. За послѣдното положение е казано въ 14-и Христови: „Тази свѣтлина е турена подъ шиникъ“.

И тъй, работете само при тази свѣтлина, която Богъ е вложилъ въ васъ. Понѣкога говорите за слънцето. То е емблемъ. Това външно слънце е отражение на друго слънце, което е невидимо. И Писанието казва, че за въ бъдеще Богъ ще ни бжде слънце. Следователно, това слънце изразява само силата Божия, която се проектира чрзъ него. И въ ума който Богъ е вложилъ въ насъ, трѣбва да вложимъ вѣра. Въ този умъ, въ тази свѣщъ ние трѣбва да вѣрваме, понеже е отъ Бога. Чрѣзъ него Богъ ни се изявява. Въ кого ще вѣрваме, ако ние не вѣрваме на своя умъ, ако ние не вѣрваме на своитѣ мисли, на своитѣ чувствувания? Чѣмъкъ вѣрва на другитѣ хора дотолкоза, до колкото вѣрва и на себе си. Човѣкъ трѣбва да придобие пълна вѣра на себе си и на Божественото. Възстанови ли тази вѣра, той ще възстанови своитѣ отношения и къмъ другитѣ.

Първото нѣщо: ние трѣбва да придобиемъ пълна вѣра въ Божественото, което живѣе въ насъ.

Бесѣда, държана отъ Учителя на 4 юли, 1926 г. въ гр. София.